

NGUYỄN NAM AN

NGÀY ÁO TRẮNG NỮ TRUNG HỌC HỒNG ĐỨC

ở nơi đó các em thời đi học
và các anh thời đi dọc đi ngang
ai đâu biết lúc tan hàng nước mắt
là mắt luôn trường mắt chỗ anh thương

mất hàng kiên kiên mất con đường Thống Nhất
mất cây sân trường nơi các em mượn chỗ nướng
bỏ đi trường buồn khi cây bị đốn
dựng xây chi để ngó lại thêm buồn

ở nơi đó thời của con người đó
xuống từ rừng và luật của rừng xanh
giờ trường anh nay cũng đành phải ngó
một đồng xà bàn từ chúng nó phá xây

trong trí nhớ anh trường em là như vậy
cây mỏng manh như em mỏng manh này
thời của áo dài ngắn bay về phố
của bài thơ mơ dấu trong vở hiện khô

ở nơi đó em có thời đi học
anh cũng một thời đi dọc đi ngang...

ĐÀ NẴNG 73

Vẫn góc phố đã hẹn ngày trở lại
Vẫn con đường sẽ đợi dấu mai sau
Khi từ già cánh tay đời êm ái
Nói với bạn bè rồi sẽ gặp nhau
Tôi bỏ tôi đi xa trường xa lớp
Xanh lá kiên kiên rợp bóng sân chơi
Đâu biết vào đời đôi tay chơi với
Đâu biết niềm vui hạnh phúc sẽ với
Tôi bỏ tôi đi ai còn ở lại
Nhịp ban đưa sân bóng rổ bồi hồi
Ngày mới lớn viết bài thơ vụng dại
Gửi lá sân trường hạnh phúc nhỏ nhoi
Vẫn góc phố tình theo hoài không nói
Nhẹ vào đời từng bước nhỏ thương nhau
Chào Đà Nẵng dấu yêu tình gửi lại
Chân về đâu ai biết được ngày sau